

B

Bulletin Společnosti Otokara Březiny

Jaroměřice
nad Rokytnou

Září 2023

číslo 82

Úryvek z básně Vedra / Otokar Březina	2
Slovo předsedy / Petr Kopejska	3
Anna Pammrová na cestě k obci nového žití / Helena Pernicová	4
Jubileum Jiřího Mahena / Jiří Poláček	7
Hudebně pedagogická činnost Josefa Moučky v Moravských Budějovicích a Jaroměřicích / Jiřina Suchardová-Papírníková	10
JUDR. Karel Holčapek / František Jech	14
Ladislavu Šabackému k osmdesátinám / Jiří Höfer	16
Počátecký rodák Otokar Březina / Helena Sadílková	17
Setkání s Otokarem Březinou v Městském muzeu Počátky	18
Zpráva o festivalu muzejních nocí / Petr Kopejska	19
Víkend otevřených zahrad 2023 / Veronika Zlatušková	21
Zpráva o obnově Knihy života / Výbor SOB	24
Zpráva o nápisu na zdi / Veronika Zlatušková	25
Přivítání nového člena SOB Romana Rognera / Petr Kopejska	26
Informace k FB stránce / Veronika Zlatušková, Petr Kopejska	26
Pořad básníka Petra Čichoně	27
Program výročního setkání 16. září 2023	28
Pozvánka na mezinárodní symposium / Jiří Höfer	29

■ Z TVORBY OTOKARA BŘEZINY

Vedra

Iluze v žáru, jak halucinace umírajících žízní!
Zem jako přezrálá puká. Květy plamenů neviditelných
vyvřely, parazitní, mezi liliemi a jako břečťany do výše plápolající
přisávají se k nehybným stromům. Sinavé blesky
tříští se v světle; v ironickém nárazu číší slaví svou hostinu knížata noci –
Ale jak oblaky nazpět do moře odnášejí útěchu vláh
naděje naše zapadají za horizonty rozpálenými.
Jen němé vedro tvé spravedlnosti sálá jak brázdy jich letu
nad nivami a nad staveništi a nad cestami, kde bílé kameny svítí
jak řečiště ohně a kde jak náměsíční plíží se vojska.

[...]

Ale v řinčení číší slaví svou hostinu knížata noci!
A tvoje píseň je tichá jak řeka za horami klokotající,
sladký ptáčníku duší! Od obzoru k obzoru šlehá tvůj úsměv,
linie blesků, ale ztrácí se dříve, než umdleni zdvihneme zraky!
Ach, z bolestné proměny věcí nad gehennami poznati slávu tvé vůle
a jako písmo sdělení tajných za doby nebezpečností,
zjasněné nad ohněm tahy blankytovými, čísti ji v záři!
Ale snesla by zem tato celé bohatství smíření tvého?
Nepotopila by se, loď přetížená nákladem královských darů,
i s plavci?... Hluboké jsou noci v měsíci vedra... A hvězdy jak zvoní...

Úryvek básně ze sbírky Ruce, Básnické spisy (Praha–Brno 2021).

■ SLOVO PŘEDSEDY SOB

Stále kolem sebe slyším, že nějaká lepší doba kdysi byla nebo jich bylo víc a také těch horších bylo hodně. Působí to, jako by na člověka chodily nějaké doby jako nemoci nebo uzdravení, aniž by on sám mohl mít na příchod nebo odchod dob nějaký vliv.

Doba nechodí po horách, ale po lidech? Na první pohled to tak vypadá. Vypadá to, že jsme děti paní Doby a jen to, co ona nám dovolí, můžeme žít. Ale možná je to trochu jinak.

Možná že podle toho, jak kvalitně se chovají, jak přemýšlejí a konají jednotliví lidé, taková je zrovna v rodině, v národě, ve světě doba. Věřím, že lidé nejsou jen robotickým produktem doby, ale doba je živým svobodně volitelným předmětem tvorby jednotlivců a lidských společenství. Tvořme si lidsky přijatelnou a duchovně posilující dobu pro sebe i pro druhé. Rozhodněme se tak.

Děkuji všem, kteří se nějak podíleli na výročních pořadech.

Děkuji těm, které jsem nepoznal a kteří toho vykonali mnohonásobně více než já, a vyjadřuji jim tímto svůj hluboký vděk a úctu!

Děkuji všem, kteří se prostě jen zúčastnili a zúčastňují výročních setkání a hlavně výročních členských schůzí... ano, je to možná pro řadu z nás nezáživně a příliš úředně strávený čas, ale scházet se i v tomto formátu má význam pro řádné fungování Společnosti.

Chci Vás tedy opět a znovu zvát na další básnicko-esejisticko-hudebně-přednáškové žně v duchu Otokara Březiny a jeho spřízněných duší, ale v souvislosti s tím i na akce méně populární, ale neméně důležité.

Nejvyšší, Věčný, necht' je nám spolehlivým přítelem a laskavým učitelem.

Petr Kopejska

Anna Pammrová na cestě k obci nového žití

Anna Pammrová nebyla pouze uzavřenou samotářkou, ale v jejím životě bylo období, kdy usilovala o vytvoření společenství s druhými lidmi a aktivně vystupovala jako organizátorka. Víme o tom z dopisů adresovaných přítelkyni Pavle Moudré a klatovskému nakladateli Cyrilu Höschlovi a rovněž z řady článků uveřejněných v časopise *Vesna*. Z poslední doby nalézáme cenné informace a širší souvislosti ve studii Radka Hylmara publikované v odborném časopise *Slovo a smysl*.

V roce 1907 si v sousedství domku Pammrové postavila letní sídlo rodina Havlových. Stavební ruch a později množství příjíždějících hostů, halas a hlasitá hudba, to vše narušovalo Anninu potřebu klidu a soustředění. Brzy nato se v jejích dopisech různým adresátům objevují zmínky o tom, že by svou poustevnu chtěla opustit a přesunout se na jiné místo. Bud' sama, nebo s jinými, spřízněnými lidmi. Tato zprvu neujasněná zvolání se postupně konkretizovala a v dopise z 24. února 1913 píše Pavle Moudré následující: „A nevstrčí-li do toho zloduch své drápy – chci sehnati někde schůzi, kde by se vyjednal konečně projekt kolonie. [...] Mám plány až příliš odvážné, že by je hloupý považoval za bláznovství a chytrý za humbug. Navrhuji totiž koupit velkostatku v kraji mi dobře známém (u Mor. Krumlova) na splátku. [...] Chci přece zavést jiný způsob žití [...].“

V plánované kolonii, osadě, šlo tedy především o „jiný způsob žití“. Co si však pod tím představit, na jakých základech měla být zamýšlená komunita budována a k čemu chtěla směřovat? Podstatné mělo být jiné nastavení lidské mysli. Takové, kdy člověk dokáže být sám sebou, dokáže myslet nezávisle a nenechává se ničím ohlupovat. Zná svou hodnotu a je vnitřně svobodný. Toto uvědomění sebe samého vede k osobnímu štěstí. Z hlediska budoucnosti je důležité od starých vzorců osvobodit především ženu a dítě: „Potomstvo nové éry světlých matek, jsouc odkojeno krásou niterné hudby, nebude obětí

pekelných funkcí zmechanizované pohlavnosti; vychováváno ženami bohatými tvůrčím duchem, nebude více proklínat pozemskou svoji pout“ (článek Reformní kolonie, *Vesna* 3, 1914).

Pokud je člověk v souladu sám se sebou, se svou podstatou, dokáže žít harmonicky i s okolím, nepotřebuje soupeřit s jinými lidmi a dostávat se s nimi do konfliktů. Své okolí si však uvědomuje široce, chápe vzájemnou souvislost všeho živého: „Úlohou členů kolonie bude vynalézati postup a prostředky usnadňující smír se sebou, se sousedem, s potomkem, se zvířetem, s ovzduším a se silami skrytými v prostoru“ (Anna Pammrová Cyrilu Höschlovi 16. října 1913).

Vědomý člověk se ve svém životě a při hospodářské činnosti chová ohleduplně k rostlinám i živočichům, protože ví, že utrpení druhých negativně ovlivňuje jeho vlastní nitro a ruší celkový soulad.

Zcela jinak měla být v kolonii nazírána práce. V době rozvíjejícího se kapitalismu většina lidí pracovala za mzdu, často velmi nízkou, a byla utvrzována v přesvědčení, že tím zabezpečuje svou rodinu a její štěstí. Velmi často šlo ale o práci, kterou si člověk nevybral, nebyl s ní vnitřně identifikován a nemohl v ní vidět smysl. Taková práce ubíjí a zmalátněje. Anna Pammrová v dopise Cyrilu Höschlovi na svém vlastním životním příkladu ukazuje, že to může být jinak: „Koná-li se práce bez chvatu a spíše jako zábava než jako výdělek, přináší mnohem více užitku – vím to z vlastní zkušenosti. Lidé mi prorokovali, že musím opustit svou samotu kvůli živobytí atd., a já přesto vytrvala. Nelituji toho. Rozvinuly se přede mnou mnohem krásnější existenční možnosti, než jsem kdy očekávala.“

Právě tato pozitivní životní zkušenost (viděná jako pozitivní přes všechny těžkosti denního života na samotě) Pammrovou pravděpodobně vedla k výpravám do vnějšího světa, svolávání schůzek a přesvědčování váhajících zájemců o osadu nového žití. Její spřízněnci, na prvním místě vydavatel a propagátor zdravého životního stylu Cyril Höschl a jeho

přátelé, byli o více než generaci mladší než Anna, přesto právě ona byla vůdčím duchem vznikajícího společenství. Zásadní praktickou otázkou bylo získání pozemku a financování celého projektu. Anna se domnívala, že pro věřitele půjčky nenastane žádné riziko, protože obděláváním cena půdy vzroste a splátky budou hrazeny penězi, které budou získány výměnou za zemědělské přebytky a také z příjmu za pobyt letních hostů (přejících si oddech ve zdravém prostředí a se zdravou vegetariánskou stravou). Vedle toho Pammrová uvažovala, že by v osadě mohly vyrůstat nemanželské děti z majetných kruhů. První splátka půjčky měla být získána ze vstupních příspěvků členů komunity a bohatých podporovatelů. Právě v tomto však nastal, zdá se, zásadní problém. Lidé nadšení pro myšlenku kolonie byli nemajetní a bohatí jí nedůvěřovali. Rovněž válka a celková nejistota projektu nepřály. Přesto se Anna myšlenkou kolonie zabývala až do počátku dvacátých let.

To, že se vysněnou obec lepšího, šťastnějšího a ohleduplnějšího života nepodařilo Anně Pammrové uskutečnit, nic neubírá na síle a významu jejího snažení.

Helena Pernicová,
předsedkyně Společnosti Anny Pammrové

Zdroj: Radek Hylmar: *Sebevědomá a souladná existence. Anna Pammrová v anarchistických časopisech (1912–1914)*. Slovo a smysl [online]. Univerzita Karlova, Filozofická fakulta Praha, 2021(37), 58–71. Dostupné z <http://hdl.handle.net/20.500.11956/170222>.

Jubileum Jiřího Mahena

Na konci roku 2022 – konkrétně v pondělí 12. prosince – uplynulo sto čtyřicet let od narození Jiřího Mahena (1882–1939). Jak známo, původně se jmenoval Antonín Vančura a byl příbuzným Vladislava Vančury (jejich dědové byli bratři). Narodil se v Čáslavi, ale po pražském vysokoškolském studiu zakotvil na Moravě: zprvu učil na středních školách v Hodoníně a Přerově, od roku 1910 žil a pracoval v Brně.

Byl neuvěřitelně mnohostranný: psal poezii, prózu i drama, byl novinářem, divadelním režisérem a dramaturgem, pedagogem, knihovníkem, kulturním organizátorem i vášnivým rybářem. V Brně nese jeho jméno divadlo, knihovna a ulice, na níž sídlí Mahenův památník, který je nadto sídlem Společnosti Jiřího Mahena, každoročně vydávající zpravodaj s názvem *Milíř*.

S Otokarem Březinou Mahen není příliš spojován, ale několikrát o něm psal: v *Bulletinu SOB* 74 (2019) jsem v článku Otokar Březina očima Jiřího Mahena připomněl jeho tři texty. Byla to stať Ze začátků Otokara Březiny (*Panorama* 1928–1929), nekrolog Když zemřel velký básník (*Index* 1929) a recenze Demlovy knihy *Mé svědectví o Otokaru Březinovi* (Deml a Březina, *Panorama* 1931–1932). Mahen však už před těmito texty začlenil Březinu do svého souboru literárních epigramů nazvaného *Kozí bobky z Parnasu* (1921), vydaného pod pseudonymem Ladislav Andělíček.

Březinovský epigram s prostým názvem OTOKAR BŘEZINA – další epigramy byly věnovány například Jaroslavu Vrchlickému, Antonínu Sovovi, J. S. Macharovi, S. K. Neumannovi, Fráňovi Šrámkovi, Viktoru Dykovi nebo bratřím Čapkům – zní takto:

*Co jsem se tě navykládal
z podia i na scéně!
Dívky něžně usínaly,
lidé spali nadšeně –*

*Škoda že ty krásné chvíle
bídne vždycky zahynou!
Ted' se těším leda už jen
na vzácnou věc jedinou:*

*za pár let že vyložíš mně,
až se sejdem – toť můj cíl –
to, čemu jsem nerozuměl,
i to, co jsem pochopil!*

Stojí za zmínku, že Mahen si vzal na mušku i sám sebe. V epigramu JIŘÍ MAHEN si pohrál s polaritou svého původního jména a pseudonymu, který – jak známo – vznikl chybou tiskaře časopisu *Nový kult* (jeho prvotní podobu Mahen zvolil podle Maheua, hrdiny Zolova románu *Germinal*):

*V čem tvůj problém, brachu, vězí,
snad ti mohu povědět:
Exotičnost bývávala
kdysi něčím pro ten svět –*

*nač však dnes by někdo trnul
ve zmámení velikém,
u Zoly když starý Maheu
byl jen prostým horníkem?*

*A jak může v tobě býti
skryta dvojí nátura?
Bud' jsi Mahen anarchista,
nebo básník Vančura!*

Jiří Mahen. Karikatura Josef Lada

Z pozdějších Mahenových děl lze uvést *Kapitolu o předválečné generaci* (1934). Autor v ní ve vzpomínkovém hávu glosuje tvorbu řady našich i cizích spisovatelů včetně poezie Antonína Sovy a Otokara Březiny, přičemž po vysokém ocenění Sovových básní přechází k básním Březinovým:

„Březinovy verše už nás tolik neuchvacovaly jako verše Sovovy, ale uměli jsme jich plno nazpaměť. Recitovali jsme je na dělnických večírcích a každý jim rozuměl. Dnes se často tvrdí, že Březina je nesrozumitelný, za našich dob nesrozumitelný nebyl. Tento básník byl snad příliš vytržen a osamocen, a proto se mu nerozumí. Jsou básníci, kteří se recitují v určitém období jako programy. Mizerný vývoj věcí zatemní obsah jejich poezie, ačkoliv je věčný. To je pro nás případ Březinův.“

Jiří Poláček

Jiřina Suchardová-Papírníková:

**Hudebně pedagogická činnost Josefa Moučky
v Moravských Budějovicích a Jaroměřicích
nad Rokytnou**

Moravský hudební pedagog a ředitel škol Josef Moučka se narodil 23. března 1865 a zemřel 15. září 1937.

S Josefem Moučkou se setkáváme v Muzeu Otokara Březiny v souvislosti s nástupem učitele Václava Jebavého do jaroměřické měšťanské školy v roce 1901. Jako ředitel školy chlapecké přijímal Václava Jebavého – již básníka Otokara Březinu.

Kdo byl Josef Moučka? V kulturním životě Moravy a v hudebním školství zaujímá na počátku dvacátého století důležité místo muzikant, pedagog i autor odborných publikací – Josef Moučka. Zapojil se plně do procesu překonávání starých a nevyhovujících praktik na školách, podpořil snahy o vypracování nových metodik esteticko-výchovného působení hudby na děti.

Jeho muzikantství má kořeny v dobách studií na klasickém gymnáziu v Brně, kdy se setkal s mnoha svými pozdějšími přáteli. Mezi nimi jsou i významné osoby kulturního života. Je to především skladatel Leoš Janáček a básník Petr Bezruč. Vzájemné styky se rozvinuly především v době posledního desetiletí Moučkova života. Třetím velikánem této doby a zároveň oddaným Moučkovým přítelem byl básník Otokar Březina. Toto přátelství se však rozvinulo až v době pobytu Josefa Moučky v Jaroměřicích nad Rokytnou. My se však vraťme do dob studií v Brně.

Leoš Janáček řídil na kůru starobrněnského kláštera pěvecký sbor, ve kterém brzy poznal nadšeného muzikanta, houslistu a klavíristu Josefa Moučku, který navíc toužil hrát dobře i na varhany. Stal se brzy Janáčkovou pravou rukou a celý život na tuto dobu rád vzpomínal.

Po maturitě na gymnáziu a dvouletém učitelském kursu skládá s vyznamenáním zkoušky způsobilosti pro školy obecné a o tři roky později i pro školy měšťanské. Mimo tohoto vzdělání nabývá způsobilosti ve vyučování němčiny, zpěvu, hry na varhany, klavír a housle. Po krátkém působení v Předklášteří a Lomnici nastupuje jako odborný učitel na chlapeckou měšťanskou školu do Moravských Budějovic. Zde vládne v poslední čtvrtině 19. století čilý kulturní a společenský ruch. Schází se tu řada významných osob a přinášejí historii tohoto města mnoho trvalých hodnot. Mezi ně se ihned po svém příchodu roku 1889 řadí i Josef Moučka. Nastoupil tu jako odborný učitel do chlapecké měšťanské školy. V tehdejší populárním časopisu *Dalibor* v rubrice „Činnost našich spolkův a ruch náš hudební“ často figuruje Moučkov jméno, spojené s vystupováním Špatinkova kvarteta. [...] Další členové kvarteta byli neméně významné osobnosti. František Bauer, nadaný muzikant a blízký přítel Otokara Březiny, jehož některé básně zhudebnil, a Karel Foerster, nevlastní strýc Josefa Bohuslava Foerstra.

Moučka se uplatnil i jako skladatel a upravovatel lidových písní, což si vyžádala jeho dirigentské práce, ale také teoretické studie. [...]

Vyčerpávající obraz jeho práce už dnes nezískáme, je ale jisté, že Josef Moučka udělal pro rozkvět hudebního života v městě Moravské Budějovice opravdu mnoho. A netýká se to pouze jeho činnosti společenské, byl také dobrý pedagog. Jeho žák František Holčapek o něm napsal: „Miloval jak čistotu duševní, tak i zevnější. Jsa sám vždy bezvadného zevnějšku, dovedl i takto působiti na své okolí přímo suggestivně. Třídní místnost musela býti před jeho příchodem vyvětrána a hlavně prosta prachu. Znali jsme jeho přání a snažili jsme se vyhověti. V hodině zpěvu se nám zdál býti jaksi přístupnějším a snad moho

řící i veselejším a měl-li někdo pěkný vyrovnaný hlas, velmi jej zaujal... Na rozloučenou proslovil i nám mnoho krásných povzbuzujících slov, kterými nás provázel na cestu životem. Pamatuji se, jak by zněla ještě dnes: Hlavy vzhůru, hoši! Nutno se prát s životem. Buďte slušní a poctiví! Tak asi zněla jeho slova v proslovu na rozloučenou.“ [...]

Po desetileté praxi odchází Moučka jako ředitel nově otevřené měšťanské školy do Jaroměřic nad Rokytnou a tím se začíná nový úsek jeho života, významný mimo jiné tím, že se velmi zasloužil o přijetí básníka Otokara Březiny z nevyhovujících podmínek v Nové Říši. V Jaroměřicích bylo klidnější a příhodnější prostředí pro citlivého Březinu. Moučka poukazuje na jeho „svědomitost a duševní velikost“. Oba tyto muže pak spojilo dlouholeté přátelství, přinášející oběma mnohé duševní hodnoty.

Březina, který se stal chloubou jaroměřické školy, děkuje Moučkovi za přijetí v dopise ze dne 23. 6. 1901:

Velectěný pane řediteli!

Vaše laskavé sdělení o mé prezentaci naplnilo mne radostí. Z upřímného srdce Vám děkuji za vlídná slova Vašeho listu. Dostanu-li se k Vám, jak jest naděje, naleznete, doufám, ve mně člověka dobré vůle, který bude pracovati vedle Vás rád, tiše a oddaně.

S uctivým pozdravem Váš Václav Jebavý

Březina docházel do rodiny Moučkovy téměř každou neděli, trávil u nich svátky a se svým ředitelem prožili mnoho volných chvil. Hovořili spolu o poezii, o hudbě a úloze lidové písně v našem životě, ale také o Dvořákovi, Kovařovicovi a o premiérách v Národním divadle. To jistě svědčí o Březinově velkém přehledu i v této oblasti. Mnoho faktů i drobných postřehů později zachytil Josef Moučka v knize *Z rozprav s Otokarem Březinou*, která vyšla po básníkově smrti v roce 1929 v nakladatelství A. Srdce.

Jaroměřice se v době Moučkova příchodu nemohly pochlubit tak bohatým hudebním životem jako Moravské Budějovice. Přesto i tu se setkává s významnými osobami, např. s malířem Františkem Bílkem, JUDr. Karlem Holčapkem a Josefem Úlehlou, nadšenými milovníky hudby a literatury. I zde založili kvarteto, o němž však máme málo zpráv.

Těžiště Moučkovy činnosti je však v této době v práci vydavatelské, ke které ho vedla upřímná snaha pomoci českému školství svými zkušenostmi a schopnostmi.

V roce 1914 byl Josefu Moučkovi přidělen pod inspektorský dozor tehdejší okres moravskokrumlovský, později i moravskobudějovický. Celá oblast byla velmi rozsáhlá, mnohdy odjížděl z domova na celý týden. Není divu, že po několika letech této namáhavé práce zatoužil po klidnějším životě uprostřed svého milovaného Brna a přátel z mládeže. Tam se pak po odchodu do důchodu mohl plně věnovat kulturnímu životu. [...]

Josef Moučka strávil pro školu a hudbu celý svůj život, ať už jako učitel, ředitel, inspektor, či autor zpěvníků. Dnes, téměř po století, můžeme s dostatečným odstupem hodnotit jeho přínos. [...]

*Z životopisné brožurky Jiřiny Suchardové-Papírníkové a Miloslava Trmače
Josef Moučka. Moravský hudebník a jeho rod, kterou vydal Genealogický
a heraldický klub při ZK Královopolské strojírny v Brně v roce 1987,
vybrala Helena Stejskalová.*

František Jech: JUDr. Karel Holčapek

Když vcházíte na jaroměřický hřbitov, abyste navštívili hrob Otokara Březiny, zastavte se také u hrobů jeho přátel a oddaných ctitelů, jichž hodně už na hřbitově odpočívá. Nedaleko brány nalevo u hřbitovní zdi uvidíte Poutníka, jehož oči se už uzavřely pro tento svět [...]. Mladý Poutník, toť Karel Holčapek, pěvec, který jako mladý Březina chtěl raději padnout než zevšednět, který padl, a přece i po smrti zpívá! [...]

Narodil se v Jaroměřicích nad Rokytnou roku 1882. Bylo mu 19 let, když Březina přišel do jeho rodného města (1901).

V té době dokončoval vyšší gymnázium v Brně, kamž přešel z nižšího gymnázia třebíčského, aby mohl cvičiti svůj hlas v operní škole pí Waltrové, neboť v té době už snil veliké sny o pěveckém umění, které v něm probudil a živil velebný pán Peksa. S nimi šel i do Prahy na studia práv, neboť i při nich se dále vzdělával ve zpěvu, v operní škole Wallersteinově. Již tehdy vystupoval pohostinsky v operních představeních a jen ohledy k rodičům zabránily, že nepřešel na uměleckou dráhu úplně. Vždyť i operní školy navštěvoval tajně bez jejich vědomí, podporován bratrem Františkem, rovněž znamenitým zpěvákem [...].

Jeho duše vášnivě toužila ztělesňovat velká hudební díla, a byl uzavřen do – kanceláře... Nespokojen osudem zemřel mlád, 27letý, jako úředník I. rakouské pojišťovny na život v Brně na obchodní cestě v Telči dne 4. června roku 1909. Jan Štursa označil jeho hrob symbolickým reliéfem Poutník.

Otokar Březina miloval mladé umělce, sledoval jejich růst s láskou, jako by to byly jeho děti, a jak mohl, podporoval jejich snahy. Holčapek měl podle výroku děkana Peksy nádherný hrdinný tenor a neváhal podrobiti se i operaci, aby dosáhl plné dokonalosti přednesu. Jak by býval Březina o jeho uměleckém úsilí nevěděl! Ale i Holčapek lnul k Březinovi s celou horoucností své idealistické duše. V době prázdnin, a kdykoliv do

rodného města přišel, chodil si k Mistrovi pro posilu. Mistr se ho vyptával na novinky v hudebním světě a rád poslouchal jeho zanícené výklady doprovázené zpěvem, některými zvláště význačnými partii nových děl. Často se však stalo, zejména přišla-li řeč na hudební klasiky, že Březina Holčapkův výklad přerušil svým výkladem a milý Holčapek žasl, jaké má Březina znalosti i z muzikální teorie. Jeho láska k umění a k Mistrovi tím více ještě vzplanula, rozhořela se plným plamenem.

Roku 1904 kritika „objevovala“ Janáčka. Březina v rozmluvě s Holčapkem projevil přání poznat některé jeho dílo. Holčapek na to neřekl nic, v tajnosti nacvičil Janáčkův sbor *Což ta naše bříza* a ještě některé ukázky z díla Foerstrova, a když byl jednoho večera Březina v hostinci U Hambálků, zavedl jej, nic netušícího, nahoru do malého sálu a tam jej překvapil koncertem, jen pro něho jediného uspořádaným. První tenor v slavném tom koncertu zpíval Karel Holčapek, druhý tenor jeho bratr František, první bas učitel Josef Cigánek starší, druhý bas učitel Josef Skoumal. Březina byl hluboce dojat, vřele pěvcům děkoval a požádal je, aby mu Janáčkův sbor zazpívali ještě jednou. Nakonec je štědře odměnil překrásnou řečí o díle Janáčkově a Foerstrově. Byl to jedinečný koncert české hudby – v malém městečku moravském s hudební přednáškou Otokara Březiny.

Rok nato přeložil Březina Holčapkovi text duchovní písně z opery *Evangelista* od Viléma Kienzla, v partituru vytištěný jen německy a anglicky. Březinův překlad je vepsán tužkou. Partituru věnoval František Holčapek Březinovu muzeu v Jaroměřicích jako vzácnou památku na krásný poměr Otokara Březiny k mladému českému umělci.

Poutník a Tvůrce spí nyní spolu na jednom hřbitově a skřivánek polní zpívá jim jednu píseň...

*Z publikace Jaroměřický památník 1939, Jaroměřice nad Rokytnou 1940,
tisk J. Peksa, s. 20–22, vybrala Anna Zlatušková.*

Ladislavu Šabackému k osmdesátinám

Emeritní předseda Společnosti Otokara Březiny Ladislav Šabacký oslavil osmdesátiny 1. července 2023.

Milý Ladislave,

z celého srdce děkujeme za nezištnou obětavou práci a přejeme, aby se Tvé zdraví zlepšilo a mohl jsi s rodinou i s námi sdílet vše, co se ve Společnosti děje.

Bez Tvé nezištné a obětavé práce by se počátkem roku 1990 nepodařilo Společnost Otokara Březiny tak rychle obnovit! Byl jsi oporou všem, kdo se na tom podíleli, stejně jako při úsilí o obnovu Muzea Otokara Březiny, které mělo být podle připraveného výměru zbouráno.

Deset let jsi po profesoru Kunstovi vedl úspěšně nejen SOB, ale také mnohem déle chrámový sbor, a to vše při práci ředitele základní školy, která díky Tobě opět nese v názvu jméno Otokara Březiny!

Po předání vedení SOB jsi byl stále pracovitým členem výboru a dodnes jsi spolehlivým poradcem v realizaci aktivit nejen v rámci Společnosti, ale i v celém kulturním dění v Jaroměřicích nad Rokytnou a v širokém okolí. Tvá ochota pomáhat jednotlivcům i Společnosti v udržování kulturních tradic a rozvoji kulturního života byla pro Tebe vždy samozřejmostí.

Tvá laskavost a trpělivost při řešení konfliktních situací je příkladem a výzvou, abychom se o to snažili stejným způsobem.

Jiří Höfer,

z pověření výboru a předsedy SOB

Počátecký rodák Otokar Březina

V letošním roce si 13. září nejen u nás budeme připomínat 155. výročí narození nejvýznamnějšího počáteckého rodáka – básníka Otokara Březiny. Právě na toto výročí jsme chtěli ve větší míře upozornit. Městské muzeum Počátky zažádalo v loňském roce o přidělení dotace Kraje Vysočina na vydání publikace *Počátecký rodák Otokar Březina*, věnované tomuto básníkovi, jednomu z nejvýznamnějších představitelů symbolismu i moderní evropské poezie. Dotaci jsme skutečně získali, práce na tvorbě knihy tedy mohla začít.

Podklady zpracovala a knihu k vydání připravila paní Marie Filipová, bývalá vedoucí Městského muzea. Na přípravě knihy, úpravě fotografií, následných korekturách a závěrečných úpravách textu se podílely všechny pracovnice Městského muzea. Pohled na básníka prostřednictvím vzpomínek, úvah a korespondence ukazuje Březinu nejen jako člověka nesmírně skromného, plachého a přemýšlivého, ale také osobnost s jemným smyslem pro humor a ironii.

Poslední jazykové korektury proběhly letos na jaře, v květnu byla kniha odeslána do tiskárny. Po vzájemném vyjasnění našich představ a požadavků jsme se s tiskaři dohodli na konečné podobě chystané publikace a v polovině června jsme již obdrželi objednaných 2000 výtisků. Kniha vyšla s podporou kraje v Edici Vysočiny, její celkový rozsah je 64 stran.

Vzhledem k tomu, že se podařilo knihu vydat již na začátku hlavní turistické sezony, byla k dispozici již v červenci a srpnu, kdy vždy očekáváme vyšší počet návštěvníků Městského muzea i rodného domu Otokara Březiny. Její oficiální představení však proběhne až na podzim.

Na čtvrtek 21. 9. máme naplánováno odpolední Setkání s Otokarem Březinou, při němž kromě představení knihy *Počátecký rodák Otokar Březina*

širší veřejnosti proběhne také čtení z Březinovy korespondence, vzpomínek současníků, Březinových úvah, součástí akce by měly být i zhudebněné básnickovy verše. Další veřejné představení knihy se bude konat během počáteckých Václavských slavností. Kniha je již od července v prodeji v Městském muzeu a v rodném domě Otokara Březiny.

Průvodní slovo PhDr. Marie Fronkové výborně vystihuje podobu knihy: „Portrét O. Březiny je pojat neslovníkově, s patrnou snahou pochytit živě a věrohodně básníkův život. Je zde hodně úryvků z různých textů, ať už literárních, nebo korespondenčních [...], které jsou vybrány tak, že dávají na básníka nestárnoucí a často i překvapivý pohled.“

Helena Sadílková,
vedoucí Městského muzea Počátky

■ POZVÁNKA

Městské muzeum Počátky pořádá

Setkání s Otokarem Březinou

21. 9. 2023 v 16.30

Rodný dům Otokara Březiny

Čtení z korespondence, vzpomínek současníků,
Březinových úvah, zhudebněné básnickovy verše

Zpráva o Festivalu muzejních nocí

Ve dnech 19. května až 16. června 2023 proběhl 19. ročník Festivalu muzejních nocí, jehož organizace se každoročně ujímá Asociace muzeí a galerií České republiky, z. s., ve spolupráci s ministerstvem kultury a dalšími subjekty.

Fenomén muzejních nocí patří již léta ve velkých evropských metropolích k prezentacím kulturního dědictví zvláště atraktivním způsobem. Muzea a galerie nabízejí nočním návštěvníkům kromě prohlídek stálých expozic a výstav také řadu doprovodných i kulturních programů a stávají se místy mimořádných a nečekaných zážitků a setkávání.

Festival muzejních nocí navazuje na Mezinárodní den muzeí, který od roku 1977 každoročně připadá na 18. května. Muzeum Otokara Březiny se Festivalu muzejních nocí letos aktivně účastnilo poprvé.

Uspořádat muzejní noc i u nás navrhla paní Lenka Štraubová v březnu 2023 na členské schůzi. Nápad jsme přijali a udělali jsme dobře.

Jako den konání muzejní noci jsme zvolili pátek 2. června, aniž bychom předem věděli, že v týž den probíhá v Jaroměřicích i Noc kostelů. Obě akce se nijak nerušily, spíše spolu kráčely nocí ruku v ruce.

Asi 25 návštěvníků muzejní noci si nenechalo ujít uvítání na schodech vedoucích k bytu Otokara Březiny, při němž jsem muzejní noc zahájil verši z básně Země vítězů.

Poté přítomní mohli navštívit Mistra, který se právě vrátil z procházky a nahoře v bytě odpočíval. Seděl v křesle a cosi četl. Po otázce, jestli si vůbec přeje být rušen, protože by ho několik ctitelů jeho díla rádo pozdravilo, souhlasil zpočátku trochu nevrle, ale když viděl, jaký zájem

a zvědavost mezi přítomnými panuje, vzhlédl k nim a promluvil o tom, jaký měl dnes den, jak se procházel po třebíčské cestě a zkoumal, zda už kvete jeho oblíbený svízel syřišťový. Zklamaneč poznamenal, že ještě ne, a zeptal se návštěvníků, jestli kvete bíle, nebo žlutě. Zdvižené pravice se napůl přiklonily k bílé a žluté.

Mistr pak mluvil o křesle, na kterém seděl. Darovala mu ho obec spisovatelů a přátel kolem Karla Čapka jako vánoční dárek. Mistr přečetl průvodní dopis od Karla Čapka, který byl k daru přiložen. Bylo to takové povzdechnutí, vzpomínka, ale Otokar Březina dar přijal. I když podobné projevy přízně a zájmu o svou osobu neměl nikdy příliš rád, někdy se dal obměkčit, protože zároveň chápal, že je to dar přátel z lásky k němu s touhou nějak mu zpříjemnit jeho poustevnický úděl.

Paralelní vesmíry se asi během muzejní noci prostoupily, časy se promíchaly a my jsme se pohybovali v jejich proudech tu současnými Jaroměřicemi, tu Jaroměřicemi z doby, kdy v domě bylo pekařství pana Josefa Vlčka a nahoře v bytě žil Otokar Březina.

Mistr následně všechny pozval na prohlídku své zahrady a cestou pěšinou mezi lučním kvítím poutavě vyprávěl o keřích a stromech, které se v zahradě nacházejí. Svízel syřišťový ani tam nekvetl, ale Mistr prozradil, že jeho květy jsou žluté. Žlutá barva byla oblíbenou barvou Otokara Březiny. Poslouchali jsme pak i hudbu pramenů ve studánce, která je součástí skalky v zahradě.

V 19 a ve 20 hodin nás v prostorách knihovny potěšila recitací dvou březinových básní paní Svatava Hrůzová. Také zarecitovala báseň z publikace *Plující ostrovy*, která obsahuje práce studentů Gymnázia Otokara Březiny a SOŠ Telč. V 19.30 a ve 20.30 četla z esejů Otokara Březiny velmi poutavě studentka Aneta Mifková. Doznívání slov při čtení a recitaci jsem doprovázel hrou na muzikoterapeutické nástroje.

Během večera (noci) přicházeli a odcházeli další a další návštěvníci, celkově jich mohlo být mezi čtyřiceti a padesáti. Zasvěceným komentářem je v případě zájmu doprovázela paní Helena Stejskalová.

Děkuji všem zúčastněným za zájem, děkuji za organizaci i příspěvky všeho druhu, zejména panu Vladislavu Vejtasovi za mistrovské ztvárnění role Otokara Březiny! Za jeho poutavá vyprávění o Zahradě symbolů, za péči o ni, za jeho laskavý humor a nadhled. Veronice Zlatuškové děkuji za vyhotovení nádherného plakátu a za osvětlení zahrady svícemi.

Rozloučili jsme se po půl desáté přáními a modlitbami vyslovovanými v kruhu na Zahradě symbolů.

Nejen chlebem živ je člověk, ale i spočinutím v bezpečné, moudré, pokojné a laskavé náruči Mistra Otokara Březiny!

Těšíme se na muzejní noc v roce 2024.

Petr Kopejska

Víkend otevřených zahrad 2023 v Muzeu Otokara Březiny

Letos se poprvé Společnost Otokara Březiny připojila k celostátní akci s názvem Víkend otevřených zahrad. Na sobotu 10. června a neděli 11. června 2023 přichystali její členové doprovodný program a umožnili tak všem zájemcům nahlédnout do Zahrady symbolů u Muzea Otokara Březiny v Jaroměřicích nad Rokytnou a poznat její příběh.

Akce má původ ve Velké Británii a od jejího vzniku v roce 1998 je velmi oblíbená jako svátek otevírání běžně nepřístupných zahrad veřejnosti. Postupem času se rozšířila po celé Evropě, i když v každé zemi se průběh mírně liší. Koná se vždy během druhého červnového víkendu. V České republice byly zahrady v rámci projektu takto poprvé otevřeny v roce 2010. Tenkrát šlo pouze o tři zahrady. Rok od roku však jejich počet vzrůstá a v letošním roce bylo k této celostátní akci přihlášeno 271 zahrad, z toho 57 poprvé.

Vladislav Vejtasa provádí hosty Zahradou symbolů. Foto Zbyněk Hobza

Víkendový program v Zahradě symbolů začínal oba dny v 9.30 komentovanou prohlídkou o historii, současném stavu, budoucích záměrech a především symbolech s tvůrcem zahrady – panem Vladislavem Vejtasou. Pan Vejtasa všechny přítomné návštěvníky a posluchače nadchnul svým poutavým projevem a výkladem. Pro každého účastníka měl připraven dárek ze zahrady v podobě koniklece se štítkem na památku. Odpoledne program pokračoval ve 14.30 čtením básní a esejů v zahradě, což dotvořilo celkovou atmosféru této slavnostní akce. Zahrada byla otevřena v sobotu i neděli v otevírací době Muzea Otokara Březiny.

Zahrada symbolů. Foto Petr Kopejska

Velké poděkování patří všem, kdo se na přípravách a samotné realizaci podíleli – paní Lence Štraubové za skvělý nápad a přihlášení zahrady k této celostátní akci, paní Heleně Stejskalové a Anně Zlatuškové, které byly po oba dny přítomny a zajistily průběh kulturního programu, a zvláště pak panu Vladislavu Vejtasovi, bez něhož by příběh Zahrady symbolů nevznikl. V neposlední řadě náleží poděkování všem návštěvníkům, bez kterých by byla akce neúplná.

Zahradu symbolů u Muzea Otokara Březiny můžete navštívit kdykoliv, je pro vás otevřená denně (kromě pondělí) dopoledne od 9 do 11 hodin a odpoledne od 14 do 16 hodin.

Veronika Zlatušková

Zpráva o obnově Knihy života na básníkově hrobě

V posledním *Bulletinu* jsme Vás informovali o neutěšeném stavu plastiky *Kniha života* z dílny Františka Bílka na básníkově hrobě.

Připomínáme ještě, že Společnost Otokara Březiny poptala cenu nové kopie z odolnějšího materiálu – epoxidové pryskyřice. Cenová nabídka z května 2022 byla 99 342 Kč včetně DPH. Město Jaroměřice nad Rokytnou se zavázalo poskytnout 50 % cílové částky z rozpočtu, pokud by Společnost Otokara Březiny financovala druhou polovinu nákladů.

Nyní může oznámit radostnou zprávu, že na naši výzvu reagovali dárci, kterým moc děkujeme! Někteří si nepřáli být jmenováni, proto jejich přání respektujeme. K ostatním patří město Počátky, pan Pavel Kryštof Novák, člen SOB, a Ing. Josef Poukar, člen SOB.

Velmi si vážíme podpory a snahy o to, aby toto dílo bylo zachováno alespoň v podobě repliky. Epoxidová pryskyřice je mnohem odolnějším materiálem a věříme, že se podaří ještě letos práce na obnově *Knihy života* započít.

Děkujeme Blance Prokové, která celý proces obnovy iniciovala a v potřebné intenzitě na něj dohlíží.

Děkujeme panu Ing. Jaroslavu Soukupovi, starostovi Jaroměřic nad Rokytnou, za vstřícnost a ochotu problém řešit.

Brzo zadá město Jaroměřice nad Rokytnou, v jehož majetku *Kniha života* je, oficiální zakázku akademické sochařce Nině Jindřichové z Mníšku pod Brdy, která repliku knihy vytvoří.

Za výbor SOB Petr Kopejska

Zpráva o nápisu na zdi

Na březnové výroční schůzi Společnosti Otokara Březiny konané v sobotu 25. března 2023 byl projednán a následně odsouhlasen návrh podoby nápisu na zahradní zeď z ulice u Muzea Otokara Březiny. Bylo zvoleno černé písmo, název Muzeum Otokara Březiny a básníkův portrét podle perokresby.

V červnu 2023 schválilo město Jaroměřice nad Rokytnou v čele se starostou města Jaroslavem Soukupem uhrazení celé částky za realizaci tohoto nápisu. Celková částka činí 6720 Kč + DPH 21 %.

Nápis by měl být připraven v průběhu podzimu 2023, zhotoví ho Vendy ateliér v Moravských Budějovicích.

Věříme, že upoutá pozornost a bude se líbit.

Veronika Zlatušková

Přivítání nového člena SOB Romana Rognera

Novým členem Společnosti Otokara Březiny se stal Roman Rogner. Nějakou dobu zabýval problematikou ochrany životního prostředí a ochranou zvířat. Rád cestuje a fotografuje, je to člověk s otevřenou myslí a srdcem. Vždy měl blízko k poezii.

Dokazuje to i jeho současný projekt Poetický klub. Všímá si v něm aktuálních výročí známých i méně známých básníků a v té souvislosti uveřejňuje na webu www.poetickyklub.cz a na facebookových stránkách ukázky z jejich poezie.

Zúčastnil se 13. května 2023 zájezdu pořádaného Společností Otokara Březiny Po stopách Otokara Březiny, Jakuba Demla a Františka Bílka, prošel si část Březinovy cesty a navštívil Muzeum Otokara Březiny v Jaroměřicích nad Rokytnou.

Děkuji za jeho zájem, nadšení a pomoc s organizací webových stránek Společnosti Otokara Březiny i za jeho příspěvky na facebookových stránkách *Muzeum Otokara Březiny*.

Petr Kopejska

Informace k facebookové stránce Muzeum Otokara Březiny

Dne 3. března 2023 byla vytvořena veřejná skupina na Facebooku s názvem *Muzeum Otokara Březiny*. Může se k ní připojit kdokoli, kdo se chce setkávat s Březinovým dílem a osobností. Nalezneme zde informace o Muzeu Otokara Březiny v Jaroměřicích nad Rokytnou

a Zahradě symbolů, o dění a činnosti Společnosti Otokara Březiny prostřednictvím upoutávek a pozvánek na výstavy, vernisáže, koncerty či přednášky a další akce. Zveřejňují se zde i úryvky z básní, esejí nebo dopisů.

Skupina funguje na principu správcovství. Každý člen může vložit příspěvek, který následně schválí někdo ze zvolených správců. Cílem tohoto postupu je vyvarovat se případných nevhodných příspěvků nesouvisejících s tématem, aby skupina naplňovala smysl a účel, pro který vznikla, a tím i poslání Společnosti Otokara Březiny. Tím je šíření myšlenek a životních hodnot, které básník ve svém díle i svým způsobem života přinášel a stále přináší. V současné době má skupina 103 členů (údaj ke dni 24. 7. 2023). Připojte se k nám také!

Odkaz: <https://www.facebook.com/groups/1186597755331209>

Veronika Zlatušková a Petr Kopejska

Pořad básníka Petra Čichoně „Okno zašlé, jak jen smrt nechat zajít umí“

V rámci pravidelného výročního setkání dne 16. září 2023 se uskuteční v odpoledních hodinách po skončení členské schůze Společnosti Otokara Březiny (13.45 hod.) komponovaný pořad básníka a spisovatele Petra Čichoně, redaktora nakladatelství Vetus Via a časopisu *Box* a *Host*, blízkého spolupracovníka a básnického přítele Jiřího Kuběny, který se Společností Otokara Březiny celý život spolupracoval.

Petr Čichoně představí časopis *Box*, především číslo věnované Otokaru Březinovi, přečte ukázkou ze svých vzpomínek na Jiřího Kuběnu a na Kuběnovu působení ve Společnosti Otokara Březiny. Pořad bude prokládán autorovou poezií za doprovodu loutny.

Pozvánka a program výročního setkání Společnosti Otokara Březiny (SOB)

dne 16. září 2023

**Ve spolupráci s městem
Jaroměřice nad Rokytnou
vás srdečně zveme
na výroční setkání SOB**

10.15 – pietní akt u hrobu Otokara Březiny; promluvu přednese Petr Kopejska, předseda SOB

10.45–12.30 – tradiční setkání členů SOB a hostů v Muzeu Otokara Březiny

11.00–12.00 – knihovna Muzea Otokara Březiny, pořad Petra Kopejsky (kytara, zpěv) *Svoboda lidské duše – Miloš Dvořák, literární historik, kritik a básník a jeho vřelý vztah k dílu Otokara Březiny*, prokládáno zhudebněnými sonety Františka Xavera Dvořáka, člena Katolické moderny: Královně máje, Regina angelorum, Narození Panny Marie

13.45–15.15 – pořad Petra Čichoně: „Okno zašlé, jak jen smrt nechat zajít umí“

MEZINÁRODNÍ SYMPOZIUM
OTOKAR BŘEZINA
A SPŘÍZNĚNÍ AUTOŘI
2023

Termín: **pátek 15. 9. 2023**, zahájení v 10 hod., předpokládaný konec asi v 15 hod.

Místo konání: **Filozofická fakulta Univerzity Karlovy**,
Jana Palacha 1 (stanice tramvaje a metra Staroměstská)

Posluchárna č. 18 v přízemí na konci chodby v pravém křídle budovy
(bude označeno)

Pořadatelé: Společnost Otokara Březiny ve spolupráci s Ústavem
české literatury a komparatistiky Filozofické fakulty Univerzity
Karlovy v Praze

Odborný garant: **prof. Dr. phil. Josef Vojvodík, M.A.**

Odborná spolupráce: **doc. PhDr. Jan Wiendl, Ph.D.**

Záštitu převzali:

Předseda vlády České republiky **prof. PhDr. Petr Fiala, Ph.D., LL.M.**

Předseda Senátu Parlamentu ČR **RNDr. Miloš Vystrčil**

1. náměstkyně hejtmana kraje Vysočina **Mgr. Hana Hajnová**

Radní kraje Vysočina **RNDr. Jan Břížďala**

Jednací řeč: čeština, slovenština

Občerstvení si mohou účastníci zakoupit o přestávce v bistru asi 30 m
od posluchárny

O přestávce nebo po skončení lze ve 4. patře zhlédnout krásný výhled
na Malou Stranu a Hradčany

PROGRAM SYMPOZIA

Ing. Petr Kopejska, předseda Společnosti Otokara Březiny

Přivítání. Pocta PhDr. Petru Holmanovi

Bc. Viktorie Schödelbauerová, ÚČLK FF UK Praha

Obrazy matky. Seifert jako čtenář Březiny?

Mgr. Jiří Jelínek, Ph.D., Univerzita Hradec Králové

Zduchovnělá příroda a nebezpečný Mistr. Ke vztahu Otokara Žižky a Otokara Březiny

PhDr. Aleš Filip, Ph.D., FF MU Brno

Místa a cesty Otokara Březiny, cyklus fotografií Ondřeje Knolla

PhDr. Ivana Rešková, Ph.D., FF MU Brno

Básník a sochař. Ohlas Přátelství Otokara Březiny a Františka Bílka v korespondenci

PhDr. Soňa Šinclová, Moravská zemská knihovna Brno

Bibliofilie v osobní knihovně Otokara Březiny

PhDr. Petr Čichoň, básník a spisovatel

Jiří Kuběna. Tradiční formy v poezii a jeho činnost pro Společnost Otokara Březiny

prof. Joseph Rostinsky, univerzita Tókai v Tokiu

K struktuře básnického systému Jiřího Kuběny

MUDr. František Dvořáček, Společnost Otokara Březiny, Spolek českých bibliofilů

Gymnázium básníků v Třebíči

Mgr. Jiří Höfer, Společnost Otokara Březiny

Aktuálnost díla Otokara Březiny a spřízněných autorů pro současnost

Mgr. Michal Topor, Ph.D., Institut pro studium literatury Praha
„kdy jsem Vás vídala ve svém domě“ aneb Gisa Picková-Saudková a její
stýkání s Otokarem Březinou

Mgr. Dana Hučková, CSc., Ústav slovenskej literatúry SAV Bratislava
Březinovské inšpirácie slovenskej moderny

Mgr. Daniela Iwashita, Ph.D., ÚČL AV ČR Praha
„Vy půjdete na Parnas a já na poušť.“ Dopisy Anny Pammrové a jiné
březinovské ediční záměry

prof. Alexander Wöll, Univerzita Postupim, Německo
Místo Otokara Březiny v mezinárodním literárním kánonu?
Česko-ukrajinsko-rumunské srovnání

Pozvání na komentovanou výstavu v Bílkově vile Otokar Březina – František Bílek

Kurátory výstavy jsou znalci Pavel Myslín a Hana Larvová. V Bílkově vile (Galerie hl. města Prahy) je komentovaná prohlídka rezervována po konferenci v 16 a 17 hodin. Prohlídka trvá asi 60 minut. Cena pro účastníky sympozia je 35 Kč.

Zájemci se mohou přihlásit na níže uvedenou adresu a vstupné proti potvrzení zaplatí před vstupem do konferenční přednáškové místnosti na FF UK. K Bílkově vile je to z FF UK 30 minut pěšky nebo dvě zastávky tramvají. Přihlášky prosíme posílejte na adresu:
studijniknihovna@otokarbrezina.cz.

Za SOB připravil Jiří Höfer

V roce 2023 nás podpořili: Ing. Karel Höfer, JUDr. Karel Trojan,
pan Jakub Zejda, Ing. Petr Kopejska, Dr. Ivo Koudelka,
paní Jana Pártlová, MUDr. František Dvořáček, František Holčapek,
doc. PhDr. Jiří Dan, Ing. arch. Michal Zlatuška.

Všem členům SOB děkujeme za placení členských příspěvků
(150 Kč) na účet společnosti.

Uzávěrka příspěvků pro příští číslo je 31. ledna 2024.

B

Bulletin vydává výbor SOB v Jaroměřicích nad Rokytnou,
Březinova 46, 675 51, IČO 44065841

Kontakt: kopejska@gmail.com,
studijniknihovna@otokarbrezina.cz

Číslo účtu SOB 226798166/0300

Toto číslo sestavil výbor SOB. Příspěvky Petr Kopejska, Helena
Pernicová, Jiří Poláček, Helena Sadílková, Helena Stejskalová,
Anna Zlatušková, Veronika Zlatušková, Městské muzeum Počátky
a výbor SOB

Grafický návrh a úprava Magdalena Martinovská

Jazyková redakce a korektura Dobrá čeština

Tisk Helena Hortová a Helena Stejskalová

www.otokarbrezina.cz

